

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Første Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030267531232.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Deilige Gudernis Brud, oc HErrens Daatter den første?
Hvo kand rose dig ud, ô Lius, ô Klarheden største?
Lære vi derfor her Guds stoore Godhed at kænde,
Hvor høj-naadig hand er, oc hielperig uden al ende.
Thi at Liuset er got, den Seendis aldrig kand necte,
Vilde skønt Zebaoth, for Liuset aldrig end fecte.
Salomon gjør det sødt, oc priis det lifligt at være,
Oc udi Øjet blødt som siunets synderligst' ære.
Lycten i Mørken vraa med Oli aldrig anstucken
Dig kand stødendis slaa, om du skønt ick' end er drucken:
Ligesaa øjet dit, foruden Liuset det klare
Er for Veggen U-friit, oc heele Kroppen i Fare.
Øjet Legemet tien, for Lyct' oc ledsagere bæste:
Liuset øjet igien, den samme Tienste maa læste.
Liuset vor Fører' er, os ofver Stocken at bringe,
Fødderne Liuset lær ofvr Becken farlig at springe,
Vild' os ellers ret vist, vor Vandring meget fortryde,
Kund' oc foruden frist, baad' Hals oc Beenene bryde.
Det ret lærde med Suk, de Sodomitiske Fegge,
Løbende blinde-buk til Lothis Stolper oc Vegge.
Blindmanden det kundgjør, som steds' i mørket maae trefve,
Fanger dig det udfør, som uden Soolen maae lefve,
Spør Ægyptier til, de skulle saadant berette,
Som det jammerlig spil ret aldrig skulle forgiette:
Liige den samme Nød vild' os oc kommet i Haande,
Om Gud aldrig udbrød med Lius oc Dagen i Lande.
Skulle vi derfor nu vor Morgenstjerne strax priise,
Oc af inderste Hu vor Liußmester ære beviise,
Naar vi Morgenen froo, see Dag paa Vinduer bryde,
Skulle vi uden roo, de vacte-Lerker adlyde,
Oc med Hierternes Bøn højt ofver Himlene svinge,
Siungende Lofsang skøn, som vel for HErren kand klinge,
Som dref Mørkheden bort, med dends Gespenster oc Drømme.
Oc lod dag skæret kort os Soolens Ansict indrømme: